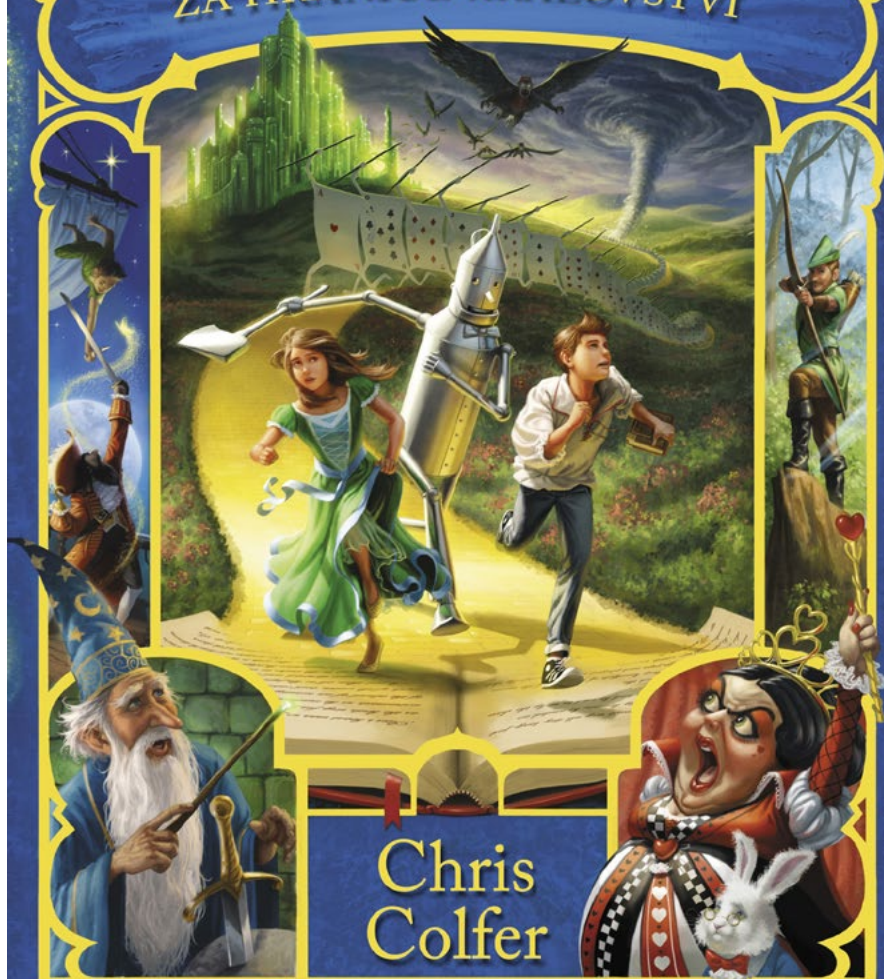

NEW YORK TIMES BESTSELLER # 1

Země příběhů

ZA HRANICE KRÁLOVSTVÍ

Chris
Colfer

Země příběhů – Za hranice království

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Chris Colfer
Země příběhů – Za hranice království
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Země příběhů

ZA HRANICE KRÁLOVSTVÍ

Chris Colfer

Ilustroval Brandon Dorman

FRAGMENT

Mým rodičům,
kteří mě vždycky milovali a podporovali.
Žádná příručka o rodičovství vás nemohla
připravit na moje výstřednosti. Omlouvám se,
že jsem nindžovským mečem udělal ten zásek
do konferenčního stolku. Jo, byl jsem to já.

„Knihy jsou jedinečně přenosná magie.“

Stephen King

PROLOG

TEN DRUHÝ SYN

1845, Kodaň, Dánsko

Hans Christian Andersen seděl ve své pohodlné pracovně za stolem a psal.

„Až v samé špičce stromu, vyššího než všechny věže v celé zemi, se ve svém hníždě probudila malá sýkorka,“ četl nahlas první větu své nejnovější pohádky. Tiché škrábání brku utichlo a spisovatel se podrbal na hlavě.

„Moment, proč ta sýkorka spí?“ ptal se sám sebe. „Proč se neprobudila za úsvitu s ostatními ptáky? Mohla by působit líně a nepořádně. A já chci, aby se čtenářům líbila.“ Znovu si přečetl, co napsal.

Pak zmačkal papír a hodil ho na podlahu, na hromádku předchozích pokusů. Vzal si jiné pero – doufal, že tmavší a delší brk mu rozproudí fantazii.

„Až v samé špičce stromu, vyššího než všechny věže v celé zemi, si osamělá sýkorka stavěla hnízdo...“ Znova se zarazil. „Ne, jestli si staví hnízdo, budou čtenáři předpokládat, že chce klást vajíčka, a pak si budou myslet, že to je příběh o svobodné matce. A církev mě obviní, že naznačuju něco hříšného... už zas.“

Zmačkal papír a odhodil ho k ostatním pokusům.

„Až v samé špičce stromu, vyššího než všechny věže v celé zemi, seděla malá sýkorka a rozhlížela se po broucích...“ Hans si zakryl oči a zakvílel: „Ne, ne, ne! Co mě to napadlo? Takhle přece příběh začít nemůžu. Když řeknu, že strom je vyšší než věže, nějaký pitomec mě obviní, že přirovnávám strom k Bohu, a strhne se zbytečný povyk.“

Spisovatel povzdechl a zahodil i svůj poslední výtvar. V takové společnosti, jaká panovala v devatenáctém století, nebylo občas snadné psát knihy.

Stojací hodiny odbily šestou. Hans se poprvé za několik hodin zvedl. „Myslím, že je načase jít na procházku,“ podotkl.

Vzal z věšáku plášť a cylindr a vyšel ze dveří. Na ulici ho každý snadno poznal. Stačil jediný pohled na hubenou postavu a výrazný nos a nikdo z chodců nemohl pochybovat, že je mezi nimi proslulý autor. Hans ty, kteří na něj zírali, zdrazil naznačeným smeknutím a spěchal pryč dřív, než ho stačili začít obtěžovat.

Nakonec došel na promenádu Langelinie a posadil se na svou oblíbenou lavičku. Voda průlivu Øresund se před ním třpytila v paprscích zapadajícího slunce. Zhluboka se nadechl slaneho vzduchu a poprvé za celý den se trochu uvolnil.

Tohle bylo jeho oblíbené místo. Kdykoli měl hlavu tak plnou myšlenek, že se těžko soustředil, nebo naopak, když ho předsta-

vivost zradila, stačilo projít se po promenádě a ulevilo se mu. Když měl štěstí, našel ve vodě a zemi inspiraci. A občas, když měl hodně velké štěstí, našla inspirace *jeho*.

„Dobry večer, pane Andersene,“ řekl tiše někdo za jeho zády.

Ohlédl se a s potěšením zjistil, že za ním stojí stará přítelkyně. Na sobě měla dlouhé světle modré roucho, které se třpytilo jako noční nebe. Byla velmi přátelská a vstřícná, v Dánsku ji však kromě Hanse nikdo neznal.

„Moje milá Kmotříčko vílo, rád tě vidím,“ pozdravil a usmíval se od ucha k uchu.

Kmotříčka víla se posadila vedle něj. „Já tebe taky,“ řekla. „Nebyl jsi doma, tak jsem odhadla, že tě najdu tady. Nepíše se ti dnes dobře?“

„Bohužel ne,“ řekl Hans. „Někdy mnou slova proudí jako Nil a jindy jsem vyschlý jako Sahara. Zastihla jsi mě právě v suchém období, jsem si ale jistý, že znova zaprší.“

„Já o tom nepochybuju,“ kývla Kmotříčka víla. „Vlastně jsem ti přišla pogratulovat. Právě se k nám doneslo, že tvé pohádky vydávají i v jiných zemích. Ostatní víly i mě to ohromně těší. Velmi úspěšně se ti daří šířit příběhy z našeho světa. Jsme ti za to vděčné.“

„Vděčný jsem já,“ odpověděl Hans. „Když jste mě objevily jako mladíka v té příšerné škole v Elsinoru, chtěl jsem už psaní vzdát. Příběhy, které jste mi nabídly ke zpracování, inspirovaly i mě, nejen děti, jimž byly určené. Nebyl bych se k vyprávění vrátil, nebýt vás.“

„Připisuješ nám příliš velké zásluhy,“ řekla. „Věděl jsi přesně, jak je upravit pro současnost, když jsi tam přidal náboženské prvky. Jinak by je dnešní společnost možná nepřijala. ‚Ošklivé káčátko‘, ‚Sněhová královna‘, ‚Malá mořská víla‘ a ostatní příběhy by byly zapomenuty. To ty jsi jim dal nesmrtelnost.“

„A když tak o tom mluvíme, jak se daří pohádkovému světu?“ zeptal se Hans.

„Výborně,“ ujistila ho Kmotříčka víla. „Dalo by se říct, že prožíváme zlatý věk. Moje milá Popelka si vzala prince Kristiána z Krásného království. Princezna Šípková Růženka se konečně probudila z té hrozné kletby. Sněhurka je teď královnou Severního království místo té své zlé macechy. Takový důvod k oslavám jsme neměli od té doby, co byli vyhubeni draci.“

„Ale když jsem ti tutéž otázku položil asi před deseti lety, odpověděla jsi mi úplně stejně,“ namítl Hans. „Dokonce už jako dítě jsem slyšel stejné příběhy. V pohádkovém světě nejspíš stojí čas.“

„Kéž by,“ zasmála se. „Tehle svět se vyvíjí mnohem rychleji než náš, to je pravda, ale jsem přesvědčená, že jednoho dne se začnou pohybovat souběžně. Nevím, jak ani proč, věřím ale tomu, že budou.“

Užívali si uklidňujícího pohledu na promenádu. Postarší pár se zvolna procházel kolem vody. Malý pejsek honil racky dvakrát větší než on sám. Otec se dvěma syny pouštěli na nedaleké louce draka a maminka zatím houpala v náručí novorozenou dceru. Vítr vynášel draka výš a výš a chlapani se radostně smáli.

„Hansi?“ oslovila muže Kmotříčka víla. „Pamatuješ se, co ti dělalo radost, když jsi byl malý?“

Nemusel vzpomínat dlouho. „Místa jako tahle promenáda,“ řekl. „Proč?“

„Je to místo neomezených možností,“ vysvětloval. „Může se tu objevit cokoli a kdokoli. Tam po té louce může projít slavnostní průvod, po nebi třeba přeletí hejno exotických ptáků z tropických krajů, po vodě připluje veliká loď a přiveze krále vzdálené země. Podle mě je každé dítě nejšťastnější, když něco podněcuje jeho představivost.“

„Zajímavé,“ podotkla.

Hans na ní poznal, že ji něco tíží. A pokud se dalo soudit podle její otázky, šlo o nějaké dítě.

„Promiň,“ řekl. „Známe se už tak dlouho, že je mi trapné se ptát, ale ty máš děti?“

„Mám,“ odpověděla s úsměvem. „Mám dva syny. Oba jako by z oka vypadli nebožtíku manželovi. John je starší – to je takové šťastné a podnikavé dítě. S každým se přátelí a pořád něco zkoumá. Doma ho mají všichni moc rádi.“

Pak ale náhle zmlkla.

„A tvůj druhý syn?“ pobídl Hans.

Bylo to, jako kdyby Kmotříčce víle někdo vytáhl v duši špunt – všechno štěstí se jí vytratilo z tváře. Úsměv zmizel a ona sklopila oči ke svým rukám. „Jmenuje se Lloyd. Je o pár let mladší než John a je hodně... *jiný*.“

„Aha,“ kývl Hans. Tohle bylo zřejmě hodně bolavé téma.

„Odpusť, prosím,“ dlouze povzdechla. „Já už nedokážu to zklamání skrývat. Celý život pomáhám jiným otevírat dveře ke štěstí, ale klíč pro svého syna najít neumím.“

„Takže prochází těžkým obdobím, je to tak?“ Hans nechtěl vyzvídat, jenže ještě nikdy neviděl Kmotříčku vílu tak zjevně bezmocnou.

„Ano – ačkoli si nemyslím, že to je jen období,“ poznamenala.

Jak o tom jednou začala, nebyla k zastavení, Hanse to však velice zajímalo. Položil jí ruku chlácholivě na rameno a jako by se protrhla hráz.

„Je to asi hrozné, říct něco takového o vlastním dítěti, ale když manžel umřel, myslím, že se v Lloydovi něco zlomilo,“ přiznala Kmotříčka víla. „Jako by jeho schopnost být šťastný umřela zároveň s ním – naposledy jsem ho viděla usmívat, když byl ještě batole. Chce být sám, s nikým se nestýká. Skoro nemluví, a když

už, je to většinou jen jedno slovo. Větší rozdíl proti Johnovi bys těžko hledal. Vypadá pořád velice nešťastně a já mám strach, že to tak už zůstane.“

Kmotříčce víle se po tváři skutálela slza. Vytáhla z kapsy roucha kapesník a otřela si oči.

„Něco ho přece bavit musí,“ namítl Hans. „Má nějaké zájmy?“

Kmotříčka víla o tom musela chvíli přemýšlet. „Čtení,“ řekla nakonec. „Pořád čte, zvláště literaturu z tohohle světa. Je to jediná věc, která ho zajímá, nejsem si ale jistá, jestli z toho má *potěšení*.“

Hans o tom uvažoval. Jeho silnou stránkou vždycky bylo děti bavit, ne napravovat. Představil si sám sebe na Lloydově místě a napadlo ho, že něco by ho přece jen probrat mohlo.

„Možná, že nestačí jen číst,“ řekl a tvář se mu rozzářila úsměvem. „Jestli ho zajímají knížky, možná by byl nějaký způsob, jak tu jeho vášň rozšířit.“

„Jak to myslíš?“

„Jako mladý spisovatel jsem dostal od dánského krále příspěvek na cestování po Evropě. Projel jsem celou Skandinávii, Itálii, Švýcarsko a Anglii, než jsem se zase vrátil do Dánska. Neumím ani vypovědět, jak nádherný je to pocit, vidět na vlastní oči místa, o nichž jsem jen četl. Všechny divy, které jsem viděl, se slovy doopravdy popsat nedají. V srdci mi po nich zůstal úsměv.“

Kmotříčka víla si nebyla jistá, kam míří. „John tenhle svět taky miluje, ale vždycky, když pozvu Lloyda, aby šel s námi, odmítá opustit svůj pokoj.“

Hans zvedl prst: „Tak ho zkus pozvat do světa, který se mu *líbí*,“ navrhl. „Co kdybys ho vzala do příběhu některé z jeho knih? Možná, že to, co čte, ho zajímá jen trochu, ale kdyby skutečně viděl všechna místa, jež odtamtud zná, jsem si jistý, že by se mu úsměv vrátil.“

Kmotříčka víla hleděla na vodu, jako by po ní právě připlulo řešení dávné záhady. „Ale jsem takové magie schopná?“ zeptala se skoro jako v transu. „Dokážu cestovat mezi říšemi, které už existují, ale jak bych je mohla vytvářet? Jak bych mohla oživit psané slovo?“

Hans se rozhlédl po promenádě, aby se ujistil, že to, co se chystá říct, uslyší jen ona. „Možná bys nemusela nic tvořit,“ řekl. „Co když každý příběh, který kdy kdo vyprávěl, je jen říše čekající na objevení? Možná, že štěstí není to jediné, k čemu máš hledat klíč.“

Ta myšlenka byla tak lákavá a vzrušující, že se Kmotříčka víla svých možností téměř lekla. Co kdyby se opravdu dalo cestovat do jakéhokoli příběhu tak snadno jako do pohádkového světa a do Mimosvěta? Co když má moc změnit každou knihu v portál?

„Přípozdívá se,“ podotkl Hans a rozhlédl se po ztemnělé obloze. „Nechceš si se mnou dát šálek čaje? Tenhle rozhovor mi velmi připomněl jiný příběh, na kterém pracuji. Jmenuje se ‚Příběh matky‘ a –“

Podíval se po Kmotříčce víle, ale ta se mezitím rozplynula. Hans se musel jejímu náhlému zmizení zasmát. Jeho nápad byl nejspíš dobrý, když tolik spěchala, aby ho vyzkoušela.

Následující týdny měla Kmotříčka víla napilno tolik jako snad ještě nikdy v životě. Zamykala se ve svých komnatách v paláci a bez oddechu pracovala. Bylo to, jako by vymýšlela nový recept. Hledala přísady, které mohla zkombinovat a změnit jimi Hansův nápad ve skutečnost. Četla všechny knihy kouzel, knihy lektvarů a knihy zaklínadel, které vlastnila. Studovala černou magii, bílou magii a historii magie.

Pomaličku dávala svůj výtvar dohromady, prvek po prvku, jako by sešívala příkrývku. O své práci si vedla deník s podrobnými poznámkami, aby neudělala stejnou chybu dvakrát. Nakonec, když objevila všechny správné přísady, smíchala je a nechala směs čtrnáct dní stát na měsíčním světle, byl lektvar kompletní. Nalila ho do malé modré lahvičky.

Jako u každého experimentu potřebovala Kmotříčka víla dobrý testovací subjekt. Vytáhla z poličky *Frankensteina* od Mary Shelleyové a položila ho na podlahu. Otevřela knihu na první straně a opatrně na ni nakapala tři kapky svého lektvaru, jednu po druhé.

Jen dopadla třetí kapka, kniha se rozsvítila jako veliký reflektor. Zazářil z ní silný paprsek světla, a protože strop tu nebyl, zamířil přímo k nočnímu nebi. Bylo ho vidět celé kilometry od paláce.

Kmotříčka víla tolik dychtila zjistit, jestli elixír zafungoval, že zapoměla na všechnu opatrnost. Pevně sevřela hůlku a vstoupila přímo do světelného paprsku. Nestála už ve svém pokoji v Paláci víl, ale ve světě *slov*.

Kam se podívala, viděla kolem sebe kroužit, houpat se a vznášet psaný text. Připadalo jí, že poznala některé věty ze známých částí knihy. S úžasem se dívala, jak se slova rozlétají do obrovského prostoru. Začala se proměňovat ve tvary věcí, jež popisovala, nabývala na podstatě a brzo kolem ní vytvořila svět.

Stála teď v temném lese plném vyzábělých stromů. Spolu s ní sem přicestovaly pouze dvě věci – kniha *Frankenstein* a paprsek světla, který z ní vycházel. Ohlédla se a na druhé straně paprsku spatřila svou komnatu – opravdu to byl portál! Doufala jen, že ji skutečně přenesl tam, kam chtěla.

Po obloze se mihl blesk a Kmotříčka víla sebou cukla. V jeho světle rozeznala na špičce blízkého kopce siluetu mohutné gotické stavby s několika věžemi. Při tom pohledu se jí rozbušilo srdce.

„*No ne!*“ zalapala po dechu. „Frankensteinův hrad! Lektvar zabral! Přenesla jsem se do knihy!“

Opustila svět *Frankensteina* a paprskem se vrátila do svého pokoje. Nohou zavřela zářící knihu na podlaze a světlo zmizelo. Kniha byla zase normální.

Kmotříčka víla sotva dokázala skrývat své nadšení. Popadla lahvičku s elixírem a rozběhla se k Lloydovu pokoji. Nadšeně zaklepala na dveře.

„Lloyde, miláčku?“ řekla a vešla.

Pokoj byl tmavší než kterýkoli jiný v Paláci víl, zvláště v noci. Palác bylo hodně otevřené místo, ale Lloyd si místo stěn ověsil svůj pokoj prostěradly a přikrývkami, aby měl soukromí, takže to tam vypadalo jako v izolovaném stanu.

Syn Kmotříčky víly měl plnou polici sklenic a v nich malé hlodavce, plazy a hmyz. Jenže podle toho, jak se zoufale pokoušeli najít cestu ven, to byli spíš vězni než domácí mazlíčci. Vzala do ruky jednu ze sklenic a smutně zjistila, že v ní umřela můra – ta, kterou Lloyd slíbil už před několika dny pustit.

Lloyd seděl v posteli a při svíčce četl *Muže se železnou maskou*. Byl drobné, hubené dítě, s kulatým obličejem a tmavými vlasy. Vůbec nezvedl hlavu od knížky, i když si jeho matka přisedla na postel.

„Připravila jsem ti něco extra speciálního, miláčku,“ řekla Kmotříčka víla. „Hodně jsem na tom pracovala a myslím, že ti to udělá radost.“

Lloyd četl dál a choval se, jako by jeho matka byla neviditelná. Vzala mu knihu z rukou, aby ho přiměla věnovat jí pozornost.

„Co kdybych ti řekla, že existuje způsob, jak se skutečně dostat do tvých oblíbených příběhů?“ lákala ho a ukázala mu modrou lahvičku. „Tohle je hodně mocný lektvar, který jsem zrovna vytvořila. Stačí několik kapek a každou tvou knihu změním na

portál! Nebylo by to úžasné? Nechtěl bys vidět všechna svá oblíbená místa a postavy na vlastní oči?“

Lloyd mlčel a přebíral si tu informaci v hlavě. Kmotříčka víla zahlédla na okamžik v jeho očích zájem. Srdce už se chtělo radovat, protože každou chvilku čekala úsměv. K jejímu zklamání si ale Lloyd pouze povzdechl.

„Cestování je hrozně únavné, matko,“ prohlásil a vzal si knihu zpátky. „Mně je milejší zůstat tady a číst si.“

Všechny její naděje se zase zřítily k zemi. Jestli v něm tohle nedokáže vyvolat žádnou reakci, pak už je to asi beznadějně.

„No dobře, tak nic,“ pokrčila rameny a vstala. „Ale kdyby sis to rozmyslel, dej prosím vědět.“

Byla z toho tak nešťastná, že nemohla spát. Toulala se chodbami paláce, až došla do Síně snů. Otevřela dvoukřídlé dveře, vstoupila do onoho neohrazeného prostoru a chvíli se dívala na tisíce koulí, které všude kolem pluly. Každá koule představovala něčí sen a ona doufala, že aspoň některý dokáže splnit, než půjde spát.

Jak se tak rozhlížela, něco ji napadlo. Tak dlouho jen hádala, co by jejího syna učinilo šťastným – ale co když jeho největší sen pluje někde tady? Kdyby do něj nakoukla, možná by přišla na to, jak Lloydovi pomoci.

Pozvedla hůlku a mávla jí kolem sebe. Všechny koule v Síni snů se okamžitě zastavily. Jen jedna velká koule v dálce se nepřestala pohybovat. Doplnula k ní a přistála jí v dlaních. Nakoukla do ní, aby se dozvěděla, o čem její syn sní.

Všechno uvnitř bylo mlhavé, jako by koule byla plná páry nebo kouře. Když se opar pročistil a Kmotříčka víla spatřila, co je uvnitř, vykřikla. Kam se podívala, panovala zkáza. Hrady a paláce se řítily k zemi, vesnice hořely. Po zemi se válely mršiny všech představitelných tvorů. Bylo to, jako by hleděla na konec světa.

Uprostřed všeho toho chaosu, na hromadě trosek, seděl na trůnu Lloyd. Na hlavě měl velkou zlatou korunu. Rozhlížel se po zkáze kolem a usmíval se, až z toho mrazilo. V dálce Kmotříčka víla zahlédla něco, při čem jí naskočila husí kůže. Byl to čerstvý hrob a na náhrobku stálo její jméno.

Zvedl se jí žaludek. Teď už chápala, proč svého syna nedokáže učinit šťastným; jeho největší sen byla její nejhorší noční můra. Frankenstein nebyl jediný, kdo stvořil monstrum...

KAPITOLA PRVNÍ

ČARODĚJNÝ KOTEL

Všichni tvorové v Trpasličích lesích věděli, že pokud si cení svého života, mají se dnes v noci vyhnout Potoku mrtvých. O každé úplňkové půlnoci se u říčky shromažďovaly čarodějnice z lesa i z okolních království. Ty schůzky byly určené výlučně pro ně a ony s potěšením udělaly odstrašující příklad z každého, kdo se je opovážil rušit.

Potok mrtvých byl zahalen záhadou, takže pro tato setkání představoval ideální místo. Tu a tam bez jakéhokoli vysvětlení nebo varování říčka změnila směr a tekla pak do kopce. A kdykoli se to stalo, připlouvaly po ní odněkud z neznáma rakve.

Mrtvoly v rakvích nikdy nikdo neidentifikoval a utajeno zů-

stalo i to, kdo nebo co je posílá – tedy ne že by byl na nějaké vyšetřování čas. Jen se mrtvoly objevily, čarodějnice se na ně vrhly jako supi a v lahvích si odnesly domů ty části, jež potřebovaly pro svou zásobárnu surovin k lektvarům.

Půlnoční shromáždění se konala v Čarodějném kotli, staré hospodě postavené z větví a kůry, která stála uprostřed říčky jako velická bobří hráz. Z jejího jediného komína stoupal dým, vypouštěl do vzduchu hnusný pach a upozorňoval čarodějnice, které byly ještě na cestě, že shromáždění už brzo začne.

Na schůzkách nebývala velká účast a nic moc se tam také nedělo. Ovšem vzhledem ke krizi, která v poslední době otrásala královstvími, se dnes čekala účast mnohem větší.

Některé čarodějnice přicházely pěšky nebo přijely na mule. Celá hejna se jich slétala ke kouřovým signálům hospody na košťatech, pár jich připlulo po říčce na člunu nebo improvizovaném voru. Některé se dokonce vlnily vodou jako hadi.

V půl jedné byla hospoda narvanější než kdy předtím. Asi stovka čarodějnic seděla kolem obrovského kotle uprostřed místnosti a ty, které přišly pozdě, musely zůstat stát vzadu.

Je známo, že černá magie si od těch, kdo ji provozují, vybírá svou daň a vzhled každé z těch žen se změnil trochu jinak. Některé měly bradavice, veliké nosy, rozkládající se tělo nebo oční bulvy, jež jim visely z důlků. Jiné se proměnily tak, že už nepřipomínaly ani člověka, spíš nějaký zvířecí druh. Měly kopyta a rohy, ocasy a peří; některé dokonce i rypáky a zobáky.

Malá podsaditá čarodějnice s kůží z kamene přistoupila ke kotli. Hodila do něj hrst kamínků a tekutina se rozzářila, takže celou místnost zalilo hrozivé zelené světlo: porada začala.

„Vítejte, sestry,“ řekla chraplavým hlasem. „Jsem Karyatida, kamenná paní Trpasličích lesů. Předpokládám, že všechny jsme sem dnes přišly probrat stejnou záležitost, nebudeme tedy ztrácet čas.“

Čarodějnice se rozhlédly po hospodě a pokyvovaly. Tvořily sice různorodou společnost, ale stihomamem a podezíravostí trpěly jedna jako druhá.

Slova se ujala Serpentina, čarodějnice se zelenou šupinatou kůží a dlouhým rozeklaným jazykem.

„Přišly jsme poradit o těch dětech, co ztrácejí,“ syčela. „Já myslím, že ta z nás, která to má na svědomí, musí zbláznit! Rozhodně tím musí okamžitě přestat, než nás to všechny bude stát život!“

Většinu přítomných její výrok rozhořčil. Antracita, čarodějnice z popela a sazí, uhodila pěstí do své židle tak, že si uštípla kus pěsti.

„Jak se opovažuješ obviňovat z toho nás!“ zahulákala na Serpentinu. Při řeči jí od úst odletovaly žhavé uhlíky. Jak se víc a víc zlobila, pukliny v kůži jí začaly žhnout, jako by pod nimi sálala láva. „Když dojde k nějaké krizi, všichni to vždycky nejdřív dávají za vinu nám. Ale od jedné z nás bych to nečekala!“

Arboris, čarodějnice, která měla vlasy z větviček a tělo pokryté stromovou kůrou, se Serpentinu zastala.

„Dvanáct dětí z Rohového království a dvanáct z Krásného království zmizelo beze stopy,“ připomněla. „Jedině čarodějnice by byla dost obezřetná a dost statečná, aby něco takového spáchala, a nejspíš je teď mezi námi v téhle hospodě!“

Tarantulena, mohutná čarodějnice s tesáky, čtyřma chlupatýma rukama a čtyřma chlupatýma nohama, se snesla od stropu na pavučině vypouštěné z břicha. „Jestli si vy dvě jste tak jisté, že děti unesla čarodějnice, tak to možná byla zrovna jedna z vás!“ zavrčela a ukázala na ně všema čtyřma rukama.

V hospodě vládl čím dál větší rámus, jak každá z čarodějníc chtěla vyjádřit svůj názor na věc. Karyatida hodila do kotle další hrst kamínků a osleпивý zelený záblesk všechny umlčel.

„Ticho!“ zařvala. „Nezáleží na tom, která za to může – jestli ji chytí, království budou vinit nás všechny! Slyšela jsem povídat, že ve vesnicích už začínají organizovat hony na čarodějnice. Musíme se připravit!“

Předstoupila čarodějnice v šarlatovém rouchu. „Můžu něco navrhnout?“ zeptala se klidně. Spustila kápi a několik jejích kolegyň zalapalo po dechu. Byla to úplně normálně vyhlížející žena středního věku – a navíc hezká.

„Hagetto!“ oslovila ji Karyatida a zle se po ní podívala. „Tak tys nás po takové době poctila svou přítomností?“

„Ta sseem nepatří!“ zasyčela Serpentina.

„Dělá ostudu všem *opravdovým* čarodějnicím,“ přidala se Antracita.

Útočit na Hagettu bylo zřejmě to jediné, na čem se všechny čarodějnice shodly. Jenže Hagettě bylo jasné předem, že svým příchodem způsobí poprask.

„Proto, že se zabývám bílou magií, nejsem ještě o nic méně čarodějnice než kterákoli z vás,“ řekla. „A ujišťuju vás, že jestli se ty děti nepřestanou ztrácet, každému mimo tuhle hospodu bude úplně jedno, jaký druh magie provozuju. Zuřivé davy budou pročesávat lesy tak dlouho, než najdou všechny čarodějnice do jedné. *Všechny* nás pochytají a upálí. Takže na rozdíl od vás ostatních já jsem přišla navrhnout řešení, které doufejme něčemu takovému zabrání.“

Čarodějnice mumlaly a brumlaly, a většina toho byly urážky. Karyatida hodila do kotle další hrst kamínků, aby je utišila.

„Žádná z nás nestojí o hon na čarodějnice, takže jestli si Hagetta myslí, že nás před ním dokáže zachránit, nechte ji mluvit,“ řekla. „Ale pospěš si – už mi došly kameny.“

Hagetta se rozhlédla po hospodě a pokusila se co největšímu počtu čarodějnic podívat do očí. Věděla, že to nebude snadné, nehodlala ale odejít dřív, než je přesvědčí.

„Já říkám, že musíme přestat házet vinu jedna na druhou a všechno úsilí soustředit na nalezení viníka,“ řekla. „Z každé chyby, kterou spáchala nějaká čarodějnice, nás svět vždycky obviňoval všechny. Žádná z vás by sem dnes nepřišla, kdyby ta zmizení skutečně měla na svědomí, tak pojďme pracovat společně a vydejme toho, kdo to na svědomí má. Když ukážeme, že jsme ochotné královstvím v tomhle případě pomoci, dokážeme tím zároveň svou nevinu.“

„Nemůžeme vydat jednu z nás! Tohle je sesterstvo!“ vyjekla Antracita.

„Z toho ssssssterssstva moc nezbude, když budeme všechny po ssmrti!“ odsekla Serpentina.

„To poslední, o co lidi stojí, je pomoc čarodějnic,“ namítla Arboris.

Čarodějnice, která stála až vzadu, s velikým břichem a nosem jako mrkev, se rozplakala a celá hospoda se po ní otočila.

„Omlouvám se,“ promluvila dojatá čarodějnice. „Já jen moc dobře chápu, co Hagetta říká. Nejsem svatá, ale celý život mě z kdečeho obviňovali, i když jsem byla nevinná!“

Vysmrkala se do pláště čarodějnice vedle sebe.

„NIC TAKOVÉHO JAKO NEVINNÁ ČARODĚJNICE NEEXISTUJE!“ rozkřikl se hluboký hlas, který nikdo nečekal.

Dveře do hospody se rozlétly, až sebou všechny přítomné trhly. Muž s pytlek přes hlavu vstoupil do hospody, jako kdyby mu to tam patřilo. V patách se mu drželo deset dvanáct vojáků v červenobílých uniformách. Všechny čarodějnice vyskočily, pohoršené tím vpádem.

„Odpusťte nám to vyrušení, dámy – a ten výraz používám velmi volně,“ prohlásil Maskovaný muž s povýšeným smíchem. „Celý večer jsme poslouchali vaši debatu, a už opravdu nedokážu déle mlčet.“

„Jak si dovoluujete nás rušit!“ rozkřikla se Karyatida. „Ještě nikdo, kdo si něco takového troufl, se nedožil –“

Zvedl ruku, aby ji přerušil.

„Než z nás naděláte myši a nakrmíte námi svoje zvířecí pomocničky, dovoluji mi prosím, abych se představil,“ pronesl. „Říkají mi Maskovaný muž, je celkem zřejmé proč. Ti muži za mnou jsou zbytek Grande Armée, která před pěti měsíci málem dobyla tenhle svět. Možná jste o nás slyšely, ne?“

I když se žádná z čarodějnic nedávné války přímo neúčastnila, velmi dobře věděly, jakou zkázu Grande Armée napáchala.

„Ten člověk je k smíchu,“ vložila se do toho Hagetta, protože věděla, že musí zasáhnout, než začnou být čarodějnice ještě zvědavější. „Bude vám vykládat o tom, jak velel armádě a vychoval draka, jenže nakonec musel vzít nohy na ramena před starou umírající vílou, aby si zachránil život.“

Maskovaný muž se po ní zle podíval. „Takže přinejmenším ty jsi o mně slyšela,“ řekl. Pořádně si Hagettu prohlédl – tahle mu byla povědomá. Byl si jistý, že se jejich cesty už kdysi dávno protály. Nehodlal ale ztrácet čas vzpomínáním. Přišel sem s jasným cílem a čarodějnice mu mnoho času nedají.

„Nesnažím se na vás udělat dojem. Chci s vámi navázat *partnerství* a varovat vás!“ prohlásil.

„O partnerství s takovými jako ty nestojíme,“ odsekla Karyatida.

Maskovaný muž ale i přes její neochotu pokračoval ve stejném duchu. „Máte dobrý důvod se znepokojovat,“ vykládal. „Panuje všeobecné přesvědčení, že za mizením dětí je čarodějnice, a vesnice, odkud se ti malí ztratili, to těžce nesou. Já se už celé měsíce skrývám, avšak dokonce i ke mně se doneslo, že chystají odplatu. Oni totiž neplánují hon na čarodějnice – plánují jejich úplné *vyhubení!*“

To byla pro přítomné nepěkná rána. Pokouší se je Maskovaný muž jen vyprovokovat, nebo je situace ještě horší, než se obávaly?

„Právě proto musíme zjistit, kdo je za to zodpovědný, dokud ještě můžeme,“ nedala se Hagetta.

Maskovaný muž zavrtěl hlavou. „Obávám se, že tomu už zabránit nejde,“ řekl. „I kdybyste dokázaly, že v tomhle případě jsou nevinné všechny čarodějnice do jedné, stejně k tomu masakru dojde. Oni si nechtějí vyřídit účty za ty ztracené děti, ale za všechny zločiny, které jste kdy vy spáchaly proti nim. Děti jsou jen záminka pro pomstu, jež dozrávala několik staletí!“

Čarodějnice ztichly. Vztahy mezi lidmi a čarodějnicemi nebyly nikdy dobré, a je tedy skutečně možné, že ztracené děti rozlítily lidská království tak, že pohár definitivně přetekl.

„Kam přijdeš, tam se snažíš rozpoutat válku,“ prohlásila Hagetta v zoufalé snaze shodit trochu informace, které předkládal. „Tohle člověka nemůžeme poslouchat! Ten nebude spokojený, dokud celý svět nebude hořet!“

Maskovaný muž se usmál. „Budou boje, budou bitvy, ale jestli si myslíte, že dojde k válce, příliš si fandíte,“ posmíval se. „Jak si jednou lidi vezmou čarodějnice na mušku, nebudete mít šanci – na to mají příliš velkou přesilu. Nebude to trvat dlouho a budete stejně vyhynulé jako draci.“

Přecitlivělá čarodějnice vzadu se znova rozplakala. Předklonila se a pozvracela se na podlahu. „Pardon,“ pípla. „Se mnou všechno hrozně zamává.“

Plukovník Rembert, který stál mezi vojáky Grande Armée, směrem k ní pozvedl obočí. Na téhle čarodějnici mu něco nesešlo.

„Já si myslím, že za únosy stojí Shromáždění navždy šťastných konců,“ prohlásil Maskovaný muž. „Víly se odjakživa chtěly čarodějnic zbavit a vyvolat jejich masové vyhlazování by jim hrálo

do karet. Nepřekvapilo by mě, kdyby nová Kmotříčka víla unesla ty děti osobně!“

„Kmotříčka víla by nikdy neunesla dva tucty dětí,“ prohlásila jedna z hlav dvouhlavé čarodějnice vzadu.

Kryší Máry, šedivá čarodějnice s hustými rozčuchanými vlasy a obrovskými předními zuby, vylezla na židli, aby na sebe upozornila. „I kdyby za tím víly nebyly, určitě to podporují!“ prohlásila.

„Chtějí žít ve světě bez čar!“ přidala se Arboris.

„Chtějí sssí nechat všechna kouzla pro ssebe!“ sykla Serpentina.

Čarodějnice se nechaly snadno přesvědčit, že mizející děti jsou součástí plánu namířeného proti nim, a za chvíli celá hospoda vřela nenávistí k vílám. Maskovaný muž je dostal přesně tam, kam potřeboval.

„Je čas, aby čarodějnice přešly do protiútoků!“ zaburácel.

Čarodějnice jásavě souhlasily, Karyatida ale zavrtěla hlavou a rozumně namítla:

„To by byla sebevražda. Sám jsi říkal, že mají velkou převahu, zvláště jestli v tom mají prsty víly.“

Maskovaný muž si zamnul ruce. „Nebyla by to sebevražda, kdybyste měly správné přátele,“ prohlásil potouchle. „S mou pomocí dokážete získat armádu!“

Čarodějnice se mu vysmály, ta představa se zdála absurdní.

Hagetta se rychle ujala slova. „Armádu? A jakou, prosím tě?“ zasmála se. „Kromě toho, jednu armádu už jsi měl, a prohrál jsi na celé čáře. Myslíš, že by ti někdo svěřil další?“

Maskovaný muž se k ní vztekle obrátil. Zřejmě zasáhla citlivé místo.

„NEPROHRÁL JSEM!“ zařval. „Celý život jsem plánoval, jak zničit víly! A zatím jsem ve všech krocích svého plánu uspěl! Grande Armée, drak a útok na Palác víl, to všechno je nemělo porazit, jen oslabit! Když si myslely, že už je po všem, vplížil jsem

se do paláce a ukradl lektvar, o který mi od začátku šlo! A teď, když ho mám u sebe, může začít opravdová válka!“

Maskovaný muž měl už pytel na hlavě celý propocený. Několikrát se zhluboka nadechl, aby se uklidnil.

„Ale než se budu moct pustit do další fáze svého plánu, potřebuju vaši spolupráci,“ pokračoval. „V Paláci víl bylo ještě něco, co jsem chtěl odnést spolu s lektvarem – asi by se tomu dalo říkat sbírka. Jenže nebožka Kmotříčka víla se jí nejspíš zbavila. Potřebuju, abyste mi pomohly zjistit, kam ji dala. Jakmile to najdeme a zkombinujeme s lektvarem, dokážu naverbovat novou armádu.“

Karyatida založila ruce na prsou. „Ale jakou?“ zeptala se. „Jestli Grande Armée a drak ještě nestačili k tomu, aby víly zlikvidovali, tak co tedy?“

„To bude armáda, jakou si neumíte představit ani v nejdivočejším snu!“ prohlásil Maskovaný muž s rozmáchlým gestem. „Armáda, vedle které bude Grande Armée vypadat jako parta dětí! Snil jsem o ní a plánoval jsem ji už od dětství, a s vaší pomocí ji dokážu přivést sem. Můžeme jí pak společně velet a tenhle svět bude náš!“

Čarodějnice nevěděly, jestli se Maskovaný muž zbláznil, nebo jestli na tom, co říká, něco je.

Ta přecitlivělá čarodějnice se po jeho projevu opět neovládla. „Omlouvám se. Ale když ono je to tak krásné slyšet někoho tak vášnivě zaujatého!“ zvolala a po tvářích se jí valily slzy.

Plukovník Rembert si ji podezíravě prohlížel. Jak čarodějnice plakala, ten nos podobný mrkvi se začal slzami rozpouštět. Bylo to přestrojení!

„Pane, myslím, že tady nejsou jen čarodějnice,“ varoval Rembert Maskovaného muže. Rychle vytáhl z kabátce pistoli a zamířil na ni.

Přecitlivělá čarodějnice z ničeho nic vyskočila a udělala salto směrem k Rembertovi. Cestou vytáhla zpod pláště dlouhý meč a usekla mu konec hlavně ve stejném okamžiku, kdy mu přistála u nohou.

Pak se chytila za břicho a zasténala. „Dělat salta je mnohem těžší, když je jedna těhotná,“ postěžovala si.

Maskovaný muž z ní nespouštěl oči – tohleto přece opravdu není čarodějnice!

„MÁŠENKA!“ zařval.

„Mášenko, co ty děláš v téhle hospodě?“ žasla Hagetta.

„Ahoj, Hagetto,“ pozdravila Mášenko. „Sledovali jsme tě sem. Věděli jsme, že Maskovaný muž si nenechá ujít šanci setkat se s čarodějnicemi.“

„Věděli?“ zopakovala Hagetta s důrazem na množné číslo.

Maskovaný muž uhodil Remberta hřbetem ruky přes tvář. „Idiote! Zavedl jsi nás do pasti!“ zařval. „Chyťte ji!“

Vojáci Grande Armée se vrhli k Mášence s tasenými zbraněmi.

„TEĎ!“ vykřikla.

V zadní části místnosti odhodily převlek další čtyři postavy. Jack, Červená Karkulka, Žabák a Třetí malý čuník byli mezi čarodějnicemi celou dobu.

Dvouhlavá čarodějnice se vrhla k Maskovanému muži a cestou se rozdělila na dvě osoby – *Alex a Connera Baileyovy*. Blížili se k němu ze dvou stran – Alex na něj namířila hůlku, Conner pozvedl meč.

„Ty nejsi jediný, kdo tu má masku, víš?“ prohlásil Conner.

Alex neřekla nic. Svírala hůlku tak pevně, až měla strach, aby se jí v ruce nezlomila. Po dlouhých měsících horečného pátrání ho konečně našli. Teď Maskovaného muže odmaskuje a ukáže světu jeho pravou totožnost.

„Je po všem,“ prohlásila. „A tentokrát nikdo nikam utíkat nebude.“

Mávla hůlkou a na všech oknech a dveřích se objevily kovové mříže. Dvojčata, jejich přátelé, čarodějnice, vojáci a Maskovaný muž byli v hospodě uvězněni.

„To je Kmotříčka víla!“ vyjekla Krysí Máry a v hospodě vypukl chaos. Čarodějnice pobíhaly sem a tam, jako kdyby hořelo. Protože tu nebyl žádný východ, zmatek neustále narůstal. Dvojčatům se sotva dařilo sledovat vojáky a Maskovaného muže, tolik panikařících žen pobíhalo kolem.

Bylo to velice náročné a Alex cítila, jak jí srdce buší stále rychleji. Nemůže Maskovaného muže znova ztratit – teď, když ho už má tak blízko.

„TAK DOST!“ vykřikla. Oči jí začaly žhnout a vlasy se jí vznesly nad hlavu. Aniž by zvedla hůlku, ze země vyrazily šlahouny, které omotaly všechny čarodějnice a vojáky Grande Armée a stáhly je k zemi.

Conner se nervózně rozhlédl. „*Alex, vzpamatuj se!*“ zašeptal. „*Musíš zůstat soustředěná, abys tu sílu dokázala ovládat!*“

Alex zatřásla hlavou a probrala se z omámení, do něhož ji uvrhly její pocity. Vlasy jí klesly a oči přestaly žhnout. V posledních měsících měla potíže ovládnout své síly, ale teď jí bylo jedno, jestli šlahouny vyvolala vědomě, nebo podvědomě. Záleželo jí jen na tom, aby dokázali Maskovaného muže zajmout.

„Sílu máš velkou, děvče, ale když budeš s čarodějnicemi zacházet takhle, popudíš je,“ podotkl Maskovaný muž a rozhlížel se přitom po nějaké možnosti úniku.

„Já to risknu,“ odsekla Alex.

„No dobře – já taky!“

Maskovaný muž skočil směrem ke kotli a převrhl ho, tekutina se rozlila po podlaze a potemněla, takže v hospodě nastala naprostá tma. Alex mávla hůlkou a po stěnách se objevily planoucí pochodně. Světlo se vrátilo – ale Maskovaný muž byl pryč.

„Alex! Koukej!“ vykřikl Conner a ukázal ke krbu. „Leze komínem! Chce na střechu!“

Podívala se tam právě včas, aby zahlédla v krbu mizet nohy. Vrhla se tam a začala šplhat za ním.

Čarodějnice bojovaly se šlahouny, které je držely. Serpentina, Tarantulena, Krysí Máry a Antracita se vyrvaly ze sevření a vrhly se na Connera a ostatní.

„Takhle s námi v naší vlastní hospodě nikdo zacházet nebude!“ ječela Krysí Máry. Natáhla ruku a do dlaně jí vletělo koště. Naskočila na něj a začala kroužit kolem Connera, drápala ho a sekala.

„JAU!“ vyjekl Conner. „Nech toho, Krysando!“

Popadl koště za rukojeť a teď už létali po hospodě oba. Odráželi se od stěn a stropu jako pingpongový míček.

Serpentina přeběhla po stěně jako ještěrka a vrhla se na Mášenku. Budoucí matka se rozehnala mečem a usekla jí levou paži. Pak se na uťatou ruku podívala a propukla v pláč.

„Mně je to tak strašně líto!“ vzlykala, ale slzy rychle vyschly. „Ne, moment, není, sakra!“ opravila se. „Zatracené hormony!“

Ještě že se vzpamatovala, protože Serpentině ruka skoro okamžitě dorostla. Jazyk jí vystřelil z úst a zavlnil se kolem Mášenky jako slizký rudý bič. Omotal se jí kolem kotníku a strhl ji k zemi.

Jack se rozběhl své manželce na pomoc, ale do cesty se mu postavila Arboris. Z její kůže podobné kůře stromu se vyrojily stovky brouků a jiného hmyzu a zaútočily na něj, bodaly ho a hryzaly po celém těle. Padl k zemi, začal se válet po podlaze a horečně je ze sebe smetal.

Tarantulena si vybrala Žabáka. Honila ho po hospodě a vystřelovala po něm za běhu pavučiny.

„Nenávidím pavouky! Nenávidím pavouky!“ křičel Žabák a uskakoval před ní. „Proč já jsem sem vůbec lezl! Mám se starat o království!“

Karkulka, místo aby spěchala přátelům na pomoc, si sedla vedle Třetího malého čuníka a otevřela tlusté desky.

„Všichni mají momentálně co dělat, takže my můžeme využít času a naplánovat poslední detaily svatby,“ prohlásila rozjásaně a začala listovat obsahem složky.

„Samozřejmě, naše bývalé a budoucí Veličenstvo,“ odpověděl Třetí malý čuník.

„Miláčku! Tohle podle mě není vhodná chvíle plánovat svatbu!“ volal Žabák a jen taktak uhnul vystřelené pavučině.

„Do svatby už zbývá jen pár dní, Kvido,“ prohlásila vyčítavě Karkulka. „Tolik času jsme strávili tím, že jsme dvojčatům pomáhali vystopovat Maskovaného muže, až jsem neměla skoro vůbec kdy něco naplánovat! Tak, co tam máme? Aha, ano, musím vybrat správnou látku na ubrusy...“

Vytáhla tři vzorky látek pečlivě uložené v deskách.

„Tak co myslíš, lásko? Bude lepší ranní rubín, čirý červánek nebo krvavý květ?“ zeptala se a ukázala mu vzorky.

V té chvíli vystřelila směrem ke Karkulce zatoulaná pavučina, jeden ze vzorků jí vytrhla z ruky a přilepila ho na zeď.

„Ano, to je dobrý návrh,“ prohlásila vesele. „Tak tedy ranní rubín.“

„Jistě, madam,“ řekl Třetí malý čuník a udělal si poznámku do bloku.

Conner se už koštěte neudržel. Pustil se a on a Krysí Máry odletěli každý jinam. Krysí Máry narazila do Serpentina právě ve chvíli, kdy se chystala vrhnout na Mášenku, a obě dopadly na zem.

Conner skončil přímo na Antracitě. Čarodějnice na něj strašně zařvala a celé její tělo zažhnulo, jak se v ní rozpálila láva. Otevřela ústa a z nich vyletěl plamen jako z dračí tlamy. Conner se vrhl za povalený kotel a tomu peklu unikl jen o vlásek.

„Můžete mi někdo pomoci? Začíná tu být horko!“ křikl na své přátele.

Hagetta si klekla a položila dlaň na zem. Zavřela oči a soustředila se. Ozvalo se dunění, které jako by přeběhlo z místa, na němž klečela, přímo k Antracitě. Tam vystřelil ze země gejzír a odhodil ji na druhou stranu hospody. Hagetta dunění vyslala jinam a vzápětí další gejzír odhodil i Arboris.

Mášenka se rozběhla k Jackovi a pomohla mu smést z těla hmyz. Pak se náhle s bolestným výrazem předklonila.

„Mášo, je ti něco?“ lekl se Jack.

„Dítě kope,“ řekla. „Myslím, že by se rádo přidalo. Ať je to kluk, nebo holka, kopat umí pořádně.“

„Celá maminka,“ usmál se Jack.

Na druhém konci hospody ztrácela Karkulka trpělivost.

„A jaká výzdoba na stoly bude lepší?“ vyptávala se Žabáka. „Květiny nebo svíčky?“

Žádná odpověď. Žabák pořád ještě horečně uskakoval před Tarantulenou. Lupal už po dechu a byl čím dál pomalejší. Každá pavučina, kterou po něm čarodějnice vystřelila, ho minula těsněji a těsněji.

„Proč mám dojem, že na té svatbě záleží jenom mně?“ vyčetla mu Karkulka. „Snad mi můžeš aspoň odpovědět, ne?“

Ohlédla se přes rameno a uviděla, že Žabák je přilepený ke zdi a zamotaný v lepkavé Tarantulenině pavučině. Pavoučí čarodějnice se k němu blížila s vyceněnými tesáky. Žabák byl v obličejí bledě zelený.

„Já ti nebudu chutnat!“ ječel zoufale.

„Zkusit se to musí, co? Ale žáby já mám zrovna nejradši,“ zavřela Tarantulena. Právě když se už do něj chystala zahryznout, Karkulka ji vzala židli přes hlavu. Čarodějnice padla k zemi a ani se nehnula.

„Skvěle, miláčku!“ jásal Žabák.

Karkulka si přitáhla židli k němu a posadila se. „Kvido, protože mi teď konečně nemůžeš chvilku nikam utéct, myslím, že je vhodná doba probrat seznam hostů.“

Žabák si povzdechl. Teď se tomu svatebnímu plánování opravdu neměl šanci vyhnout.

Maskovaný muž mezitím prolezl komínem a vysoukal se na střechu. Přeběhl po okraji a hledal, jak se dostat dolů. Alex mu byla v patách, ale jak se soukala komínem ven, měla ruce přitisknuté k tělu a nemohla použít hůlku.

Maskovaný muž si klekl a opatrně začal slézat dolů.

„TENTOKRÁT NEUTEČEŠ!“ zaječela Alex. Stejně jako předtím jí zažhnuly oči a vlasy se zvedly nad hlavu. Celá hospoda se najednou zatřásla, rozkývala se dopředu a dozadu, pak se z potoka uvolnila docela a vznesla se do vzduchu jako obří balon.

„Alex! Doufám, že to děláš schválně!“ zavolal Conner. Když nedostal odpověď, vydal se komínem nahoru také.

Hospoda stoupala výš a výš, nad vrcholky Trpasličího lesa a do oblak. Komín kolem Alex se cihlu po cihle rozpadal a za chvíli byla volná. Maskovaný muž teď neměl šanci utéct. Alex měla konečně možnost zeptat se ho na to, čím se už měsíce trápila.

„Jenom mi pověz *proč!*“ naléhala. „Proč jsi nám lhal? Proč jsi dělal, že jsi mrtvý?“

„Život by byl hrozně nudný, kdybychom znali všechny odpovědi,“ odsekl Maskovaný muž a sledoval přitom zemi, která se ztrácela z dohledu.

„Jak jsi to mohl udělat vlastní rodině?“ ptala se zoufale Alex. „Přece jsme tě milovali!“

Maskovaný muž se zasmál. „Učíš se vlastní tvrdou zkušeností, stejně jako jsem se to musel naučit já,“ řekl. „Nic takového jako láska neexistuje. Rodiny jsou jen cizí lidé se společnou krví. Tvrdí

ti, že tě milují bez podmínek, a nakonec jsou to právě oni, kdo tě zradí nejvíc. Mě to naučila moje matka, ty se to teď učíš ode mě.“

Alex zavrtěla hlavou. „Ty jsi nemocný,“ řekla. „Nevím, jak se ti to stalo, ale Conner a já ti můžeme pomoci!“ Vztáhla k němu ruku, Maskovaný muž se však na ni jen zamračil.

Conner opatrně prolezl rozbitým komínem za sestrou.

„Alex, to se chystáš letět s tím na Měsíc?“ zeptal se.

Byli už stovky metrů vysoko, pěkný kus nad mraky. Alex si nevšimla, jak vysoko hospoda vyletěla, a bylo jí to jedno.

„Přiznej si, že nemáš na vybranou,“ řekla Maskovanému muži. „Dolů vede jen jedna cesta a ty půjdeš s námi!“

Maskovaný muž sáhl do kapsy kabátce a vytáhl dvě věci: malou knihu se zlatými deskami a modrou lahvičku s lektvarem. Alex ji okamžitě poznala – tu ukradl z Paláce víl.

„To se pleteš,“ řekl tiše. „Vždycky je na vybranou.“

Skutálel se ze střechy a řítil se dolů k zemi. Oba sourozenci vyjekli a utíkali ke kraji, aby viděli dolů. Maskovaný muž se propadl do mraků a ztratil se z dohledu.

„To snad ne!“ vykřikl Conner. „On se zabil!“

Alex nevěřicně zavrtěla hlavou. „Ne!“ vydechla. „Takhle to nemělo skončit! Mohli jsme mu pomoci!“

Hlavou jí vířilo tisíc pocitů jako emocionální tornádo. Zmítaly jí tak, že se skoro nedokázala na nic soustředit. Vlasy jí klesly a oči byly zase normální.

A hospoda náhle začala padat. Dvojčata a s nimi všichni uvnitř se rozječili. Conner se jednou rukou držel rozbitého komína a druhou svíral sestru, aby oba nespadli.

Cestou se hospoda začala rozpadat. Když odletěl velký kus střechy, sourozenci viděli uvnitř své přátele, jak se zoufale drží všeho, co mají právě na dosah.

„Já bych se ráda vdávala vcelku, prosím!“ ječela Karkulka.

„Alex! Dělej něco!“ zařval Conner.

Pro Alex bylo obtížné uchopit v pádu hůlku. Když se jí to povedlo, zvedla ji nad hlavu a švihla jí jako bičem těsně předtím, než hospoda dopadla. Domek se prudce zhoupl zpátky vzhůru, jako by visel na neviditelném gumovém lanu, a pak prudce došedl doprostřed Potoka mrtvých. Po nárazu z něj zbyla jen hromada dříví.

„Jsou všichni živí?“ ptal se Conner, když ze sebe s Alex smetali třísky.

Jejich přátelé, vojáci a všechny čarodějnice kvíleli a sténali – byli zasypaní zbytky bývalé hospody. Mášenka se posadila a znovu začala zvracet.

„To je z dítěte nebo z toho pádu?“ zeptal se Jack.

„To nevím jistě,“ odpověděla.

Karyatida, která ještě pořád bojovala se šlahouny, se burácivě rozkřikla: „Zničili jste nám hospodu! Za to zaplatíte!“

„Pošlete nám účet,“ odsekl Conner a pomohl sestře a přátelům vstát.

„Co se stalo s Maskovaným mužem?“ zeptal se Žabák.

Conner se podíval po Alex, která se nedokázala přimět, aby to vyslovila. Jejich přátelé obětovali celé měsíce života, aby jí pomohli Maskovaného muže najít, a teď musejí odejít s prázdnýma rukama. Alex měla ohromné výčitky svědomí a zdálo se jí, že její život je stejně v troskách jako ta hospoda.

„Je ten tam,“ sdělil Conner ostatním. „Myslím jako definitivně.“

Do hodiny dorazil k rozbité hospodě sir Lampton a oddíl vojáků Krásného království. Čekali kousek odsud v lese pro případ, že by je dvojčata potřebovala, a teď posbírali a spoutali zbylé vojáky Grande Armée a čarodějnice.

Alex seděla na kameni u říčky a snažila se vzpamatovat z nedávných událostí. Conner k ní došel a položil jí ruku na rameno.

„Aspoň jedna dobrá věc z toho dnešního večera vzešla,“ řekl. „Přinejmenším teď víme, že čarodějnice v těch zmizelých dětech prsty nemají,“ řekl.

Alex by to nikdy nepřiznala, ale ztracené děti byly to poslední, na co teď myslela.

„Ani ve snu by mě nenapadlo, že si radši vezme život, než aby s námi mluvil,“ prohlásila. „Nikdy bych s tou hospodou nevyletěla do výšky, kdybych myslela, že skočí.“

„Ale vyletěla jsi s ní do výšky opravdu *ty*, nebo se to stalo *samo*?“ zeptal se Conner. „V poslední době se toho trochu moc prostě *děje*.“

Alex obrátila oči v sloup a šla pryč, Conner ji ale následoval.

„Od té doby, co jsi viděla obličej Maskovaného muže, se ti moc nedaří ovládat svoje schopnosti,“ připomněl. „Měla by sis na to dát pozor –“

„Proč mu ještě říkáš Maskovaný muž?“ utrhla se na něj Alex. „Je to náš *táta*, Connere! Víím, co jsem viděla! Proč mi nevěříš?“

„Kdybych ti nevěřil, že jsi *něco* viděla, nepomáhal bych ti ho celých pět měsíců hledat,“ odsekl. „Ale prostě nemůžu doopravdy uvěřit, že to je náš otec, dokud jeho obličej nevidím na vlastní oči.“

Alex si povzdechla. „No, teď je mrtvý a už si s tím nemusíme lámat hlavu,“ řekla. „Jen je mi líto, že jsme se k němu nedostali včas – že jsme neměli šanci udělat z něj zase toho člověka, kterým byl dřív.“

Conner kývl. „Ale teď se aspoň můžeš soustředit na to, aby ses vzpamatovala ty sama.“

Nebyl zdaleka tak vyvedený z míry jako jeho sestra, protože popravdě řečeno, nikdy docela nevěřil tomu, že Maskovaný muž je skutečně jejich otec. Bez ohledu na to, kolikrát mu to všechno vyprávěla, věděl, že táta by nikdy neprovedl pohádkovému světu

to, co udělal Maskovaný muž. Ovšem nikdy se nepřiměl to sestře po pravdě říct.

„Co uděláme s vojáky Grande Armée a s čarodějnicemi?“ volal na ně sir Lampton.

„Vojáky odvezte do Pinocchiova vězení,“ přikázala Alex. „Čarodějnice ale pusťte – nic proti nim nemám a chci, aby to bylo jasné.“

„Ano, Kmotříčko vílo,“ kývl Lampton.

Z lesa vyběhl voják Krásného království a zamířil k Lamptonovi.

„Prohledali jsme les, pane, ale po Maskovaném muži není ani stopy,“ oznámil. „Propátrali jsme celou oblast, kam musel dopadnout, ale nenašli jsme ani tělo, ani žádnou stopu po něm.“

Alex a Conner se po sobě překvapeně podívali.

„Cože?“ podivila se Alex. „Mohl by být živý?“

„Jak by takový pád přežil?“ nechápal Conner.

Alex přejela pohledem kolem sebe a zastavila se u plukovníka Remberta. Vrhla se k němu. Oči jí zase začaly žhnout a vlasy se vznesly. Znova se ujal vlády její hněv.

„Alex? Co to děláš?“ zeptal se Conner a rozběhl se za ní.

Než ji ale stačil zastavit, stromy kolem dokola ožily. Popadly svými větvemi každého, kdo byl v dosahu, kromě Alex, a přidržely si je ke kmenům. Conner, jeho přátelé, čarodějnice a vojáci Grande Armée i Krásného království byli vězni Alexina podvědomí.

Strom, který držel plukovníka Remberta, se uvolnil ze země a přidržel ho ve vzduchu před Alex. „Jak přežil ten pád? Ty to musíš vědět!“ zařvala na něj.

„Ujišťuju vás, mademoiselle, že nevím,“ odpověděl.

Strom ho stiskl pevněji – ale nejen jeho. Všechny stromy v údolí sevřely své zajatce víc.

„Alex! Uklidni se! Ublížíješ nám!“ prosil Conner.

Jeho sestra byla v podstatě v transu – nikdy ji neviděl tak vzteklou. Kolem ní neexistovalo nic než plukovník Rembert a odpovědi, jež od něj potřebovala získat.

„Co dělá ten lektvar, který ukradl z Paláce víl?“ zeptala se. „A co ještě potřebuje, aby naverboval armádu, o níž mluvil?“

„Nikdy nám to neřekl!“ odpověděl Rembert. „Dělal s tím hrozně tajnosti.“

Větve se omotaly Rembertovi kolem hrdla a sevřely ho.

„Tak musíš aspoň vědět, kam má namířeno!“ vykřikla Alex. „Řekni mi to!“

Rembert se dusil a nemohl skoro mluvit. „Já... nic... nevím...“ rozkašlal se. „Přísahám!“

„ALEX, NECH TOHO!“ zařval Conner.

Alex se vzpamatovala a stromy se zase staly normálními stromy. Své zajatce pustily na zem. Nechápatě se rozhlédla po tom, co právě způsobila – připadalo jí, že se z ní stal úplně jiný člověk.

Bratr i přátelé na ni šokovaně zírali. Nikdo z nich, včetně Alex, netušil, že je něčeho takového schopná.

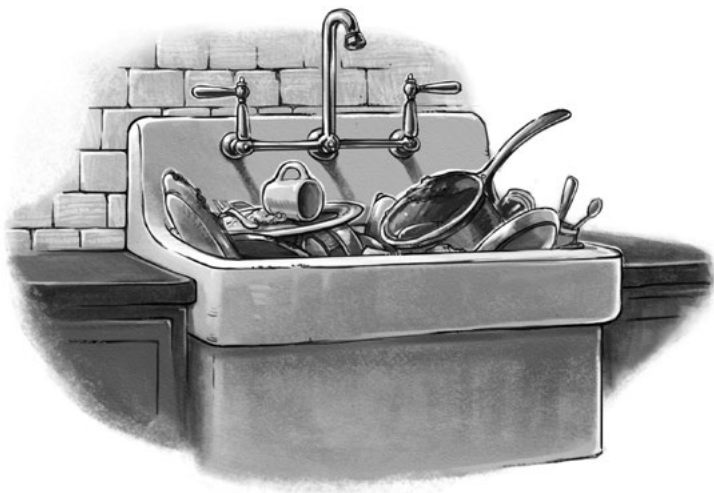
„Velice se omlouvám,“ řekla a do očí jí vstoupily slzy. „Já nevím, co mě to popadlo!“

Zakryla si tvář a rozběhla se do lesa. Bratr se ji ani nepokusil následovat; bylo jasné, že chce být sama.

„Obávám se, že pátrání po Maskovaném muži ještě neskončilo,“ podotkl Žabák.

Conner kývl. Bylo mu však jasné, že ostatní nemají strach z dalšího pátrání po Maskovaném muži – ale že se bojí *jeho sestry*.

KAPITOLA DRUHÁ

NA ÚČET VOLANÉHO

Emmerich Himmelsbach stál v kuchyni u výlevky a umýval zbytky hovězího stroganoff. Byl to stý čtyřicátý šestý večer po sobě (tedy ne že by to počítal), co myl nádobí, a jestli to maminka myslela vážně, když mu ten trest dávala, čekalo ho ještě tak asi dva tisíce dalších.

Frau Himmelsbachová věděla jen tolik, že před pěti měsíci Emmerich utekl s nějakou mladistvou americkou delikventkou a pár dnů spolu podnikali nějaké dětinské hlouposti. Když se vrátil, schytl pěkné kázání, zakázali mu, co se dalo, a dostal za úkol umývání nádobí až do chvíle, kdy bude dost velký, aby odešel z domova. Přesto ale Emmerich nelitoval – tohle všechno byla

jen malá cena za něco, co považoval za životní dobrodružství. Nejhorší trest pro něj byl, že to, co se mu doopravdy přihodilo, musí přede všemi tajit.

Neustále vzpomínal na úžasné lidi a bytosti, které potkal, a na všechna ta neuvěřitelná místa, která viděl v pohádkovém světě. Velice si přál, aby si o svých dobrodružstvích měl s kým popovídat, jenže existoval jen jediný člověk, s kterým by si mohl bezpečně zavzpomínat, a ten žil na druhé straně zeměkoule.

Byl s nádobím asi v polovině, když v kuchyni zazvonil telefon. Nejdřív si ho nevnímal, protože čekal, že to vedle v pokoji vezme maminka. Po sedmém zvonění si utřel ruce a zvedl sluchátko.

„Haló?“ řekl.

„Emmerich Himmelsbach?“ ozval se ženský hlas s americkým přízvukem.

„Jo?“ odpověděl mladý Němec, zvědavý, jak ta cizí žena může znát jeho jméno.

„Máte tu hovor na účet volaného od slečny Bree Campellové ze Spojených států,“ oznámila operátorka. „Přijmete ho?“

Emmerich sice nevěděl přesně, co to znamená, ale jestli se ho Bree pokouší kontaktovat, bude asi dobře to vzít. „No... jo,“ řekl.

Uslyšel cvaknutí a pak se v telefonu ozval nervózní, vystresovaný, ale známý hlas.

„Emmerichu! Jsi to ty?“ zašeptala Bree.

„Bree! Já... já... zrovna jsem na tebe myslel!“ vykřikl Emmerich. Byl tak rozčilený, že skoro nebyl schopen mluvit anglicky.

„Já na tebe taky myslela,“ zašeptala.

„Proč šeptáš? Děje se něco?“ zeptal se Emmerich.

„Ani ne, ale nemám moc času,“ řekla. „Tady je ještě dopoledne. Schovávám se ve škole ve skříni na úklid. To bylo jediný místo, kde bylo trochu soukromí. Kde jsi ty? Můžeš bezpečně mluvit?“

Emmerich se rozhlédl po kuchyni a pokrčil rameny. „Jo, můžu.“

„Fajn,“ oddechla Bree. „Nemohla jsem se dočkat, až si s tebou promluvíme! Rodiče mi dali domácí vězení až do maturity, že jsem utekla z toho školního výletu. Teď teprve se mi povedlo je přesvědčit, aby mi vrátili mobil. Mimochodem, díky, žeš vzal ten hovor na účet volanýho – jinak by ho naši viděli na mém účtu za telefon.“

„No, já jsem taky v pěkným průšvih,“ přiznal Emmerich. „Co jsem se vrátil, musím každý večer mýt nádobí! Co ty, jak jsi na tom?“

Bree si povzdechla. „Já myju nádobí, luxuju, makám na zahradě a vůbec dělám všechny otravný práce, na který si dokázali naši vzpomenout,“ vypočítávala. „Ale počkej, já s tebou hlavně potřebuju mluvit o něčem hrozně důležitým! Hodně jsem přemýšlela o tom našem výletu do pohádkovýho světa –“

„Já nemyslím skoro na nic jinýho!“ skočil jí do řeči Emmerich. „Každý den si přeju, abychom se tam mohli nějak vrátit.“

„Jsem na tom úplně stejně,“ potvrdila Bree. „Tak strašně se mi po pohádkovým světě stýská, že jsem začala vymýšlet, jak se dostat zpátky do Neuschwansteinu a do portálu!“

„Kéž by to šlo,“ řekl Emmerich. „Jenže aby portál fungoval, musel by na Panovu flétnu zahrát někdo, kdo má v sobě magickou krev – a nikoho takovýho nemáme.“

„Jo, taky jsem takhle uvažovala,“ pokračovala Bree. „Tak jsem začala přemýšlet o tom, jak jinak by se ten portál dal aktivovat, a pak i o samotným portálu a jak vlastně funguje a co o něm všechno víme – no a možná jsem fakt četla moc detektivek, ale mám pocit, že *v tom, co nám řekli, jsem objevila jednu pěknou díru!*“

„Tys objevila díru do pohádkovýho světa?“ nechápal to Emmerich.

„Ne díru jako takovou – myslím díru v tom, co nám vykládali,“ vysvětlovala. „Přemýšlela jsem o portálu, kterým jsme se dostali do pohádkovýho světa. A něco mi tam nehraje.“

„Co?“ zajímal se Emmerich.

„Grande Armée v tom portálu uvízla na víc než dvě stě let,“ vysvětlovala Bree. „A já se ptám – jestli tam oni zůstali takovou dobu, jak jsme se *my* dostali skrz tak rychle? Neměli bychom tam uvíznout taky na tak dlouho jako generál Marquis a jeho lidi?“

Emmerich zavřel jedno oko a nakrčil čelo, jak o tom přemýšlel. „Ale Conner a Matka Husa taky portál použili a neuvízli v něm.“

„No přesně!“ zapomněla Bree nadšením šeptat. „A v čem jsou Matka Husa a Conner jiní než Grande Armée?“

Emmerich střelil naslepo: „Že nejsou Francouzi?“

„Ne,“ odpověděla Bree. „Oni můžou portálem procházet bez problémů, protože mají v žilách magickou krev! *To znamená, že ji musíme mít i ty a já!* Je to jediný vysvětlení!“

Otevřel ústa úžasem. Nechápal, jak by to bylo možné, celou bytostí tomu však toužil věřit.

„Ale jak to?“ řekl pak. „Nejsme přece příbuzní s nikým z pohádkového světa!“

„No, tady ta moje teorie ještě trochu pokulhává,“ připustila Bree. „Jestli si dobře vzpomínám, Matka Husa darovala trochu své krve Williamu Grimmovi, aby mohl zahrát na tu píšťalu a lapit Grande Armée v portálu –“

„Mám si to psát?“ zeptal se Emmerich.

Bree pokračovala a on zatím hledal tužku a papír. „Ty i já jsme původem z Německa,“ vysvětlovala. „Což znamená, že bychom mohli být *potomci Wilhelma Grimma!*“

Emmerich zalapal po dechu. „*Ach mein Gott,*“ vydechl a růžové tváře mu zbledly. „To by taky znamenalo, že ty a já jsme vzdálení příbuzní!“

Bree se zubila od ucha k uchu – musela hodně dlouho čekat, než ten objev mohla sdílet s někým dalším. „A možná bychom ten portál do pohádkového světa dokázali otevřít sami!“

Emmerich zapnul drtič na odpadky, aby mohl vyjeknout radostí a neupozornil přítom na sebe maminku. „Ale jak to dokážeme?“

„Musíme dát dohromady svůj rodokmen,“ plánovala. „Pro mě to nebude jednoduchý, protože mám teď zrovna zakázaný úplně všechno a nemůžu rodičům říct, proč se najednou z ničeho nic zajímám o svoje předky – ale zkusit to musíme.“

Na Breeině konci zazvonilo.

„Musím jít,“ řekla. „Už takhle přijdu pozdě. Zas ti zavolám, až budu vědět o svojí rodině něco víc. A ty se taky snaž o té svojí něco zjistit.“

„Určitě! *Viel Glück!* To německy znamená *hodně štěstí!*“

„Já vím,“ odpověděla. „Tobě taky *viel Glück!*“

Bree zavěsila a oddechla si úlevou. Měla pocit, jako kdyby jí teď, když konečně mluvila s Emmerichem, někdo ze zad sundal těžký náklad. Jenže tu úlevu rychle vystřídal adrenalin. Bree s Emmerichem byli na samém pokraji největšího objevu svých mladých životů.

Vstala z obráceného kbelíku, na kterém dosud seděla, a vyklouzla z malinké úklidové komory. Když ale otevřela dveře, zastoupily jí cestu čtyři dívky, s kterými bohužel chodila do ročníku.

„Telefonovat ve skříni, to je dost divný, nezdá se ti?“ zeptala se Mindy a významně povytáhla obočí.

Mindy, Cindy, Lindy a Wendy – čtyři členky čtenářského klubu, zvaného též Objímačky knih – stály na chodbě a čekaly, až Bree vyleze ven. Pokusila se protáhnout kolem nich, ale nepustily ji ze skříně ven.

„Koukejte, už za mnou slídíte několik měsíců,“ zavrčela na ně a otráveně obrátila oči v sloup. „Nechte toho, začíná to být pěkně úchylný!“

„S kým jsi to mluvila, Bree?“ zeptala se Cindy. Její hlas vždycy trochu vibroval, protože měla plnou pusou rovnátek.

„Do toho vám nic není,“ odsekla Bree a znovu se pokusila dostat ven.

„Náhodou je,“ prohlásila Lindy, která se nad ní tyčila jako pouliční lucerna. „V tomhle pololetí nám totiž ředitelka Petersová přidělila *dozor na chodbě*– takže do všeho, co se během vyučování stane mimo třídu, nám něco je.“

Wendy, která nikdy ani nepromluvila, založila ruce na prsou a důležitě pokývala hlavou.

Bree pevně zavřela oči, aby je neprotočila podruhé. „To tedy nevím, kde berete čas hlídat na chodbách, když k tomu ještě máte ten svůj čtenářský klub a šmírujete mě,“ odsekla.

„Čtenářský klub už nemáme,“ prohlásila Mindy a pohodila svými typickými culíky, jako by byly všechny povýšeny k něčemu mnohem významnějším.

„Rozhodly jsme se, že si od knížek dáme pauzu a že se soustředíme na jiný zájem,“ prohlásila Cindy. „Takže jsme založily úplně nový klub.“

„Konspirační klub!“ doplnila ji spokojeně Lindy. „Náš koníček, což je dávat pozor na různý podezřelý věci, si teď můžeme počítat jako mimoškolní činnost!“

Bree dlouze, nervózně povzddechla. Ať si říkají, jak chtějí, pro ni to vždycky budou Objímačky knih.

„Už potisící vám říkám, že Alex s Connerem přešli na školu ve Vermontu,“ prohlásila. „Neunesli je mimozemšťani, ani je nesebrala Bigfoot, ani je nesežrala masožravá kytka, nebo co vás to ještě napadlo.“

Mindy se podívala po ostatních. „Masožravá kytka? Hmm... zajímavá možnost...“

„Prostě se vám snažím vysvětlit, že jsou v naprostý pohodě! A vy čtyři byste se měly začít chovat trochu normálně,“ dodala Bree.

„Jak to, že nám tohle říká každý, s kým mluvíme?“ zeptala se Cindy. „Petersová, školní rada, policie, naši rodiče... Všichni říkají, že máme dělat něco užitečnějšího! Jak to, že jsme jediný, komu dochází, že tady něco smrdí?“

Kdyby ji už několik měsíců nepřiváděly k šílenství, měla by Bree výčitky svědomí, že jim lže. Byly dvojčaty Baileyovými skoro posedlé; tajit jim informace bylo jako schovávat kousací hračky štěněti, kterému rostou zuby.

„Hele, zábava je fajn, ale jdu pozdě na hodinu,“ prohlásila Bree a konečně se kolem nich protlačila.

„Jenže když přijdeš pozdě bez omluvenky, máš průšvih,“ připomněla Lindy a všechny se zlomyslně usmály.

„Tak mi ji napište,“ navrhla Bree, z jejich důležitých obličejů jí však bylo jasné, že tak snadné to nebude.

„Bree, Bree, Bree,“ řekla Mindy a zavrtěla hlavou. „Známe tě od školky. Jsi pro nás jako sestra.“

„Já nechci být vaše sestra.“

„Tak ti něco navrhne,“ pokračovala Mindy. „My neprozradíme Petersový, že jsi při vyučování telefonovala v komoře, když nám řekneš, kde jsou Alex a Conner. Jednoduchý, ne?“

„Jenže mi nemůžete dokázat, že jsem telefonovala,“ namítla Bree. „Nemáte důkaz.“

Mindy šklubla hlavou směrem k ostatním – na tohle nepomyšlela ani jedna.

„Ale mám pro vás protinabídku,“ pokračovala Bree. „Když mi napíšete omluvenku, povím vám, kde Alex s Connerem jsou.“

Objímačky knih její ochota šokovala.

„Vážně?“ zeptala se Mindy.

„To berem!“ řekla Cindy.

„Jasně, jdu na to!“ přidala se Lindy.

Wendy kývala tak rychle, že si div nenatáhla sval.

Všechny čtyři vytáhly bloky a napsaly Bree omluvenku. Nejrychlejší byla Mindy a papírek jí podala. Bree si ho prohlédla a kývla.

„Fajn, tak díky,“ prohlásila a obrátila se k odchodu.

„Počkej! Musíš nám říct, kde jsou!“ zarazila ji Mindy.

Objímačky knih div nenadskakovaly nedočkavostí a málem to vypadalo, že se počurají.

„Ale já vám to neřeknu *dneska*,“ upřesnila Bree. „To v té dohodě nebylo... *Jednou* vám to však řeknu. Jestli chcete mít konspirační klub, musíte dávat větší pozor na detaily.“

A vykročila ke své třídě. Objímačky knih vypadaly jako stádo divokých kanců připravených k útoku.

„Klid, holky,“ uklidňovala kamarádky Mindy. „Tím to ještě neskončilo – však my zjistíme, co se opravdu stalo s dvojčaty, i kdyby nás to mělo život stát.“

KAPITOLA TŘETÍ

ODKMOTŘIČKOVÁNÍ

Naposled jste se ozvali před čtrnácti dny!“ křičela rozzlobeně Charlotta z kouzelného zrcadla. „Umíš si představit, co to je, být rodič, a vůbec nevědět, co dělají tvoje děti? Doufám, že jednou budete mít vlastní děti, abyste pochopili, co kvůli vám musím vydržet já!“

Conner seděl v sestřině pokoji v Paláci víl a přál si být kdekoli jinde. „Ne, mami, neumím,“ odpověděl. „Moc mě mrzí, že jsme o sobě nedali vědět víc.“

„Tohle už snášet NEBUDU!“ pokračovala maminka. „Jestli se napříště neozvete aspoň dvakrát týdně, tak si do pohádkového světa dojdu a oba pomažete domů!“

„Mami, sem se bez magie nedostaneš –,“ namítl Conner, ale okamžitě si uvědomil, že to byla chyba.

Charlotta zvedla obočí a probodla syna nejrozzlobenějším pohledem, jaký od ní kdy viděl. „Tak ty si myslíš, že se tam za vámi nedostanu, Connere?“ zeptala se a zavrtěla hlavou. „Mně je úplně jedno, jak tlustá je hranice mezi dimenzemi; nic mi nezabrání dostat se ke svým dětem. Magie nemagie, když to jinak nepůjde, prolezu třeba tímhle zrcadlem a odtáhnu vás oba domů!“

Bylo celkem jasné, že ať Conner řekne cokoli, situaci tím nijak nevylepší. Dvojčata svou matku skutečně zanedbávala a Conner to teď slízl za oba.

„Mami, zlobíš se samozřejmě právem, ale prosím tě, uklidni se –“

„Connere Jonathane Bailey, ty mi nebudeš říkat, abych se uklidnila!“ prohlásila. Když užila Connerovo plné jméno, věděl, že je zle. „Jak se mám uklidnit, když moje čtrnáctileté děti bojují s armádami a draky v jiném světě?“

„S tím drakem jsme nebojovali my, ale babička,“ upozornil maminku Conner.

„Jestli si pro vás přijdu, tak v porovnání se mnou vám ten drak bude připadat jako králíček!“ varovala syna Charlotta. „A kde je tvoje sestra? Proč se mnou nemluví?“

Dvojčata se shodla, že před matkou bude lepší omezit vyprávění o jejich posledních dobrodružstvích jen na nejnutnější minimum. Jestli se na ně tak moc zlobí jen proto, že ji pravidelně nekontaktují, nechtěl si Conner raději ani představovat, jak by reagovala, kdyby věděla, že muž, kterého pronásledují, je možná její zemřelý manžel.

„Alex má schůzi Rady víl,“ oznámil Conner. „Nedělá ti to schválně. Jen toho teď má moc, co babička umřela.“

Pro Connera bylo obtížné všechno tajit, zvláště když viděl, jak se to podepisuje na Alex. Skoro si napůl přál, aby se sem maminka *opravdu* dostala a jeho sestru nějak usměrnila.

„Mě nezajímá, jak jste vy dva teď důležití nebo mocní. Jsem vaše matka a zasloužím si aspoň trochu respektu!“ odsekla Charlotta. „Když můžou svým matkám volat prezidenti a králové, můžou moje děti taky!“

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nakoukli Žabák s Jackem. Conner odhadl, že asi poslouchali, protože se tvářili mnohem ustaraněji než obvykle.

„To je dobrý, můžete dál,“ prohlásil Conner. „Jen to od mámy schytávám, že jí víc nevolám.“ Pokusil se to odbýt smíchem, jejich výraz se ale nezměnil.

„Měl bys jít do Velké síně,“ řekl Žabák.

„Mezi tvou sestrou a Radou to dost vře,“ dodal Jack.

Conner si povzdechl. Připadalo mu, že tu není ani chvilíčku klid, zvláště v paláci ne. „Mami, omlouvám se, ale budu muset jít hasit požár,“ řekl. „Slibuju, že s tebou budu mluvit aspoň dvakrát týdně. A příště Alex před to zrcadlo dotáhnu násilím, když to jinak nepůjde.“

Charlotta si založila ruce na prsou. „Než půjdeš, chci ti říct ještě jednu věc.“ Conner se připravil na nejhorší – byl si jistý, že tahle poznámka bude hodně bolet.

„Oba vás mám strašně ráda. Buďte prosím vás opatrní.“

Connerovi to div neutrhlo srdce. Napadlo ho, jestli tenhle závěr celou dobu plánovala. Vyvolat v něm pocit viny, to uměla dokonale.

„My tě máme taky rádi, mami,“ odpověděl. „A neboj, tady se o nás stará spousta lidí. Pozdravuj Boba.“

Charlottin obrázek ze zrcadla zmizel. Conner vyšel za Jackem a Žabákem z komnaty ven a po schodišti dolů do Velké síně paláce. Předtím mu připadalo, že jeho hovor s matkou byl poměrně dost napjatý, jenže tady se napětím málem nedalo dýchat.

Členové Rady víl stáli každý za svým stupínkem a Alex pře-

